

‘Als ik vlieg gaan mijn gedachten uit’

Zondag, zonnetje, maximaal windkracht 3? Grote kans dat je VWS'er Paula Terra treft op de uitgestrekte, groene weilanden van Aarlanderveen, vlakbij Alphen aan de Rijn. Of preciezer: 360 meter bóven die weilanden. Paraglider Paula is graag in de lucht. Haar Place to Be. In de verte ziet ze de zee, soms ook Rotterdam. De vogels zijn haar beste vrienden.

Met jouw achternaam Terra (wat ‘aarde’ of ‘land’ betekent) verwacht je niet meteen dat de lucht jouw Place to Be is...

‘Toch wel. Na een tandemvlucht in de Dolomieten was ik meteen verkocht. Dat is acht jaar geleden. Ik stond er niet bij stil dat ik zélf zou kunnen paragliden, het zag er zo ingewikkeld uit. Een paar jaar later zat ik met mijn man op een balkon in Slovenië. We genoten van het uitzicht over de bergen. Aan het einde van de middag zag ik daar steeds allemaal paragliders. De vliedschool bovenop de berg bood cursussen aan. Dat zette me aan het denken. Thuis ontdekte ik dat het kantoor van een

vliedschool op loopafstand van mijn huis is. Ik startte drie jaar geleden, samen met mijn man.’

Paragliden in ons vlakke Nederland?

‘Bij paragliden (of: parapenten) vlieg je met een groot scherm. Het is geen parachutespringen. We springen niet, we vliegen. We noemen onszelf ook piloot. Dat kun je doen in de bergen: rennen tot je los komt van de startplek. Zonder bergen, in Nederland, werk je met een lier: een motorisch apparaat dat aan een lijn trekt. Je klikt je harnas vast aan die lijn, je scherm ligt klaar en je wacht tot je spanning voelt op die lijn. Dan zet je je

scherm omhoog en ren je. Als een vlieger stijgt op: je scherm vangt wind en gaat omhoog. Op ongeveer 360 meter hoogte zeg je via je porto: 'Ik ben er, laat me maar los.' De spanning gaat van de lijn en je trekt jezelf los van de lijn. En dan vlieg je. Stuur je naar links en rechts. Kijk je goed om je heen en geniet. De vlucht zelf duurt meestal zo'n tien minuten.'

Je bent een thrillseaker!

'Wil je echt iets gaafs doen? Ga dan vliegen. Ik blijf het vliegen spannend vinden. Elke keer komt er weer een flinke portie adrenaline vrij. Als ik eenmaal op 360 meter hoogte ben, dan probeer ik eerst mijn ademhaling weer rustig te krijgen. Ik houd wel van die spanning, maar het gaat me meer om hoe het voelt als je hoog in de lucht zweeft. Op de eerste keer solo-vliegen in de Vogezen verheugde ik me als een kind op zijn verjaardag. Aan het einde van een werkweek ga ik vaak met een vol hoofd naar huis. In de lucht is dat weg. Mijn gedachten aan andere dingen gaan uit. Het enige wat ik kan denken is: wat is dit mooi gemaakt, die bergen in de Vogezen, het blauwe water in Turkije, het zicht op de zee en Rotterdam vanuit Aarlanderveen. Dat ik dat zo van boven mag zien. Dat vind ik heel bijzonder.'

Het klinkt alsof je het bijzonder vindt dat juist jij dat zo mag zien?

'Ja. Ik kleur van nature niet snel buiten de lijntjes. Heb af en toe een zetje nodig om iets nieuws te doen. Door te gaan vliegen, heb ik een grens verlegd voor mezelf. Paragliden vraagt discipline; je moet goed weten wat je doet. Bij onze vliegschool haakt een heel

groot deel van de mensen die met paragliden begint weer af, vaak omdat ze het toch uiteindelijk te eng vinden. Ik vind het ook elke keer weer spannend. Voel ook steeds weer opluchting als het goed is gegaan. Dat vind ik niet erg. Dan houd ik focus. Ik heb inmiddels twee brevetten. Dat betekent dat ik zonder begeleiding mag vliegen, maar ik wil die begeleiding nog wel. Recent was ik in Nieuw-Zeeland en zocht ik uit of ik daar een vlucht kon doen. De communicatie met de vliegschool verliep belabberd. Daarom deed ik het niet. Ik wil kunnen vertrouwen op degene die op de grond staat. Ik ken mensen die met hun tweede brevet meteen overal naartoe gaan. Ik ben voorzichtiger. Je moet goed begrijpen hoe de wind staat, hoe het met de bergen zit. Als de wind net anders gaat dan je denkt, kwak je tegen de berg aan. Nee, liever niet. Met de sport paragliden kleur ik dus buiten de lijntjes, maar wel op mijn manier.'

'Ik blijf het vliegen spannend vinden. Iedere keer weer komt er een flinke portie adrenaline vrij'

Wat zijn je droombeelden als het om paragliden gaat?

'Ik was relatief oud toen ik op mijn 52^e startte met paragliden, maar ik ken ook iemand van zeventig die nog vliegt. Ik wil nu eerst meer vliegreizen maken en mijn derde brevet halen. Daarvoor moet ik de vaardigheid van thermiekvliegen beter onder de knie krijgen. Thermiek is opstijgende lucht door verwarming van de aarde. Als de zon bijvoorbeeld een droog stukje grond opwarmt, stijgt de warme lucht op en vormt een thermische bel. In zo'n bel kun je omhoog draaien en langer in de lucht blijven. Dit jaar ga ik die thermiek meer opzoeken, ook in de Vogezen en in Oostenrijk. Later, als ik van mezelf vind dat ik zelfstandig kan vliegen, gaan mijn man en ik rondtrekken met de camper. Bij mooi weer gaan we dan vliegen samen. Dat is vrijheid.'

